

Union of India v. M/s. Amin Chand Pyare Lal (Gujral, J.)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੇਰਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਓਈਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ? ■ 41, ਅਟੱਲ 11 ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ 4 ਨੇਫ਼ਗਰ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ 'life this'C^ ਜੋ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ' ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਹਾਤੇ ਜੋ ਡਬਲਯੂ ਅਫ਼ੂਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਪਾਹੋਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ? 'W^ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜੋ ਅਪੀਲ ਦੇ ਡਿਸਨਿਆਈਐਸਡੀਐਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਸੀਟੀ/ਆਈਆਈਆਰ'^ ਦੀ "ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਕੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਮੁੜ ਤੋਂ ਨਿਅਤੇਫ ਭਟਵੀਰਥਡ'^ ਪਾਰਟੀਆਂ' ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ^ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ। ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀਯੋਗ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੈਸ਼ੀਅਰ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ; ਮੈਂ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਇਲਾਹਾਬਾਦ, ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ 1 ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ 'ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ; ਪਟਨਾ, ਬੰਬਈ ਅਤੇ ਅਵਧ ਦੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼। ਮੂਰਤੀ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ-ਵੀ. ਬਿਸ਼ਾਹ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (4)।

(16) ਦੇ ਤਹਿਤ - ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ' ਇੱਕ 'ਡਿਕਰੀ' ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ-ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਤੀਜੀ ਸੋਧ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਝੂਠ. ਇਹ ਕੇਸ ਕਿਵੇਂ ਸਿੱਖਿਅਤ , ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ (ਅਹਿਰੀਟਸ 'ਤੇ ਉਸੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ)।

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਸੀ.ਐਕਸ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ

. ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ Cvdrali ਅਤੇ Di S'. 'ਟੋਇਰਰੀਆ ਡੀ. ਡੀ. » - ਭਾਰਤ, -ਐਪੀਲੈਟ

. ;#^ AMUV CHA^D WA&E : L^^

"^ .PA. M 0 . 150 prtwr

■" ' 10 ਸਤੰਬਰ 1973

ਇੰਡੀਅਨ ਰੇਲਵੇਜ਼ ਐਕਟ (1890 ਦਾ IX) - ਸੀਰੋਨ 77 -ਸਾਫ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਅਧੀਨ - ਛੋਟੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ- ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਦਾਅਵਾ ਭੇਜਣਾ-ਕੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ, 1890 ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੇਲਵੇ ਨੂੰ ਮਾਲ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦੀ ਛੋਟੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ

ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਾਅਵਾ ਤਾਂ ਹੀ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਪੋਸਟ ਕਰਨਾ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਰੱਖਣ ਲਈ "ਤਰਜੀਹੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 77 ਵਿੱਚ ਆਏ "ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ "ਤਰਜੀਹੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਮਤਲਬ ਲਈ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। "ਸੇਵਾ ਕੀਤਾ" ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂ ਪੋਸਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ 'ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਦਾਅਵਾ ਮਾਲ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਪੋਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ. ੫)

1973 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਐਸ. ਤਿਵਾਤੀਆ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਕੇਸ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। 10 ਸਤੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਐਸ. ਤੇਵਤੀਆ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਐਨ.ਵਰਮਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਜੁਲਦੂਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਮਿਤੀ 9 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਕੇ। 5,139.50 NP, ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇਗਾ।

ਕੇ.ਐਲ ਖੰਨਾ ਅਤੇ ਵੀ.ਐਮ ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਚ.ਐਸ. ਗੁਜਰਾਲ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ.ਐਸ. ਗੁਜਰਾਲ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਰੂਪ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਕੇ.ਖੋਸਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

10 ਸਤੰਬਰ, 1973 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

ਗੁਜਰਾਲ, ਜੇ.-ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਮੈਸੇਜ ਅਮੀਨ ਚੰਦ ਪਿਆਰੇ ਲਾਲ ਨੇ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਰੇਲਵੇ, ਕਲਕੱਤਾ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ।

ਰੁ. ਪਿਗ ਆਇਰਨ ਦੀ ਛੋਟੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਜੋਂ 5,195.93, ਜੋ ਕਿ ਮੈਸਰਜ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਸਟੀਲ ਲਿਮਟਿਡ ਦੁਆਰਾ ਰਵਾਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੁਦਈ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ 17 ਫਰਵਰੀ, 1962 ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

Union of India v. M/s. Amin Chand Pyare Lal (Gujral, J.)

ਇਸ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਭਾਰਤੀ ਸੰਘ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

2. ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ, ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਕਾਫ਼ੀ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਵੇਂ ਹੈ।

3. ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“ਕੀ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ?”

4. ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) 17 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਢੇਆ-ਢੁਆਈ ਲਈ ਮਾਲ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਪੋਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ. ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟਨਾ ਅਤੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਨੋਟਿਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੋਸਟ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਲਾਹਾਬਾਦ, ਕੇਰਲ ਅਤੇ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ।

5. ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 77, 140 ਅਤੇ 142 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

“77. ਓਵਰ-ਚਾਰਜ ਦੀ ਰਿਫੰਡ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਸੂਚਨਾ।—
ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਰੇਲ ਮਾਰਗ ਦੁਆਰਾ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਜਾਂ ਮਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਓਵਰਚਾਰਜ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ, ਵਿਨਾਸ਼ ਜਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

Union of India v. M/s. Amin Chand Pyare Lal (Gujral, J.)

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਨਵਰ ਜਾਂ ਮਾਲ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਪਸ਼ੂਆਂ ਜਾਂ ਮਾਲ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਰਿਫੰਡ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ।

140. ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ। - ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੋਈ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਵਿਗਿਆਪਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ, ਅਤੇ, ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਿਤ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ, ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਏਜੰਟ ਉੱਤੇ-

- (a) ਮੈਨੇਜਰ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਕੇ; ਜਾਂ
- (b) ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਕੇ; ਜਾਂ
- (c) ਇਸਨੂੰ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਕੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਪੇਡ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਮੈਨੇਜਰ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਪੋਸਟ ਆਫਿਸ ਐਕਟ, 1866 (1866 ਦਾ 14) ਦੇ ਭਾਗ III ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

142. ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਜਿੱਥੇ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। - ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪੱਤਰ ਡਾਕ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਾਲੀ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਢੇਆ-ਢੁਆਈ ਲਈ ਮਾਲ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਫੰਡ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਮਾਰਵਾੜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬੰਗਾਲ ਅਤੇ ਉੱਤਰ-ਪੱਛਮੀ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪੱਤਰ ਪੋਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 77 ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਧਾਰਾ 140 (ਸੀ) ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦਾ) ਹੈ, ਜੋ 'ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ' 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਢੰਗ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰੇਲਵੇ ਐਡਮਿਨਿਸਟਰੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪੋਸਟ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ।

Union of India v. M/s. Amin Chand Pyare Lal (Gujral, J.)

ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਘਟਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਅਸ਼ਰਫੀ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: -

“ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੇ ਐਸ. 77 ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਵੇਦਕ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ. ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਕੋਲ ਵੀ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਬਨਾਮ ਬੀ ਅਤੇ ਐਨ ਡਬਲਯੂ ਰਾਈ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ, (ਸੀ) (ਸੁਪਰਾ), ਜਿਸ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਮਾਲ ਭੇਜਣ ਵਾਲਾ ਰੇਲ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਲੰਬੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਮਾਰਵਾੜੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਤਰਕ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਅਤੇ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਮਾਰਵਾੜੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਰੇਲਵੇ ਨੂੰ ਮਾਲ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਾਅਵਾ ਸਿਰਫ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਪੋਸਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਪੋਸਟ ਕਰਨਾ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ, - "ਤਰਜੀਹੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ" ਧਾਰਾ 77 ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ "ਤਰਜੀਹੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਤਰਕਸੰਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ "ਸੇਵਾ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂ

(2) ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਮਪੀ 114.

ਪੋਸਟ ਕੀਤਾ। ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਦਾਅਵਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ।

6. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 140 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ

ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲੋੜੀਂਦੇ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ (ਏ) ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੈਨੇਜਰ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 140 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਸਬੰਧਿਤ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਪੇਡ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਡਾਕਘਰ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 140 ਉਸ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਜਾਂ - ਲਾਲ ਰੰਗ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ ਸੇਵਾ ਦੇ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਾਵਾਂ (a) ਅਤੇ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਢੰਗਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਟਿੱਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਮਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਜਾਂ ਏਜੰਟ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ (c) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟਿਸ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਕਦੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਚਿੱਠੀ ਆਵਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 142 ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੋਸਟ ਦੇ. ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਾਲਾ ਪੱਤਰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਅਤੇ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੈਕਸ਼ਨ 140 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 77 ਵਿੱਚ "ਰੇਲਵੇਅ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ" ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

7. ਉਪਰੋਕਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਿਆਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 77 'ਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਰਾਇਣ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਕੋਲਕਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ (3) ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ: -

“ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ “ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਰਜੀਹ” ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਦਾਅਵਾ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ। "ਤਰਜੀਹ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਕਰਨ ਲਈ

(3) 1961 ALJ 983.

ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ, ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ, ਜਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ (ਮਾਮਲਾ) ਰੱਖੋ; ਅੱਗੇ ਲਿਆਉਣਾ, ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ, ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ (ਇੱਕ ਬਿਆਨ, ਬਿੱਲ, ਦੋਸ਼, ਜਾਣਕਾਰੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ, ਆਦਿ)। ਟੈਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅੱਗੇ (ਕੁਝ) ਲਗਾਉਣਾ, ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਂ ਸੈੱਟ ਕਰਨਾ "ਮੇਰੇ ਦੀ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ

Union of India v. M/s. Amin Chand Pyare Lal (Gujral, J.)

ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਮਲਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇੱਕ ਦਾਅਵਾ ਲਿਖ ਕੇ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਤਾਇਨਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਯਕੀਨਨ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਉਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਲੋੜ ਕਿ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਮਹੱਤਤਾ ਗੁਆ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ - ਘਟਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਤਰਕਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੇਜਿਆ, ਪੋਸਟ ਜਾਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ, ਪੋਸਟ ਜਾਂ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ। ਛੋਟਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਛੋਟਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਰੇਲਵੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਲਿਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਰੇਲਵੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ। ਛੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੀਰੀਅਡ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।”

ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 77 ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ "ਪਸੰਦੀਦਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਬਜਾਏ "ਭੇਜਿਆ", "ਭੇਜਿਆ" ਜਾਂ "ਪੋਸਟ"

ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਹੁੰਦਾ।

8. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 140 ਅਤੇ 142 ਸਿਰਫ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਨਾਲ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗਤਾ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਸੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਟੈਕਸਟਾਈਲਜ਼, (4) ਅਤੇ ਵੇਲੂ ਪਿੱਲਈ, ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ, ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ: -

"ਪਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 78B "ਤਰਜੀਹੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 140 ਤੋਂ 142 "ਸੇਵਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੇਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੋ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 140 ਅਤੇ S. 141 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਸੇਵਾ" ਸ਼ਬਦ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਜਾਂ ਨਿਰਮਾਣਤਮਕ ਡਿਲੀਵਰੀ। ਸ਼ਬਦਕੋਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਇਹ ਭੇਦ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ, ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 140 ਤੋਂ 142 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ "ਸੇਵਾ" ਜਾਂ "ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 59(2) ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਰੇਲਵੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ "ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ" ਦਾ , ਅਤੇ ਧਾਰਾ 78B ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਬੰਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 56(1) ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਕੋ ਇਕ ਵਿਵਸਥਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਘੱਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ , ਕਿ ਧਾਰਾ 140 ਅਤੇ 141 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਧਾਰਾ 78B ਅਤੇ ਧਾਰਾ 56(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਿਆਂ ਜਾਂ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਸੀ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੈਕਸ਼ਨ 140 ਅਤੇ 141 ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਰੈਂਡਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 'ਸੇਵਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਹੀ ਅਰਥ ਹੈ ਜੋ "ਦੇਣਾ", "ਭੇਜਣਾ" ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ "ਤਰਜੀਹੀ" ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

(4) ਏਆਈਆਰ 1968 ਕੇਰਲਾ 23.

ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਖੁਦ ਧਾਰਾ 78B ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 140(c) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਢੰਗ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 142 ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ - ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 140 ਅਤੇ 142 ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਤਰਜੀਹ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ। ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਮੋਡ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ-77 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 140 ਅਤੇ 142 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਦਸਤਾਵੇਜ਼" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

(9) ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਦਾਅਵਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਮੁਦਈ-ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਧਿਰਾਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਤੇਵਤੀਆ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

ਸਿਵਲ ਰੈਫਰੈਂਸ
ਡੀਕੇ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਸੀਜੀ ਸੂਰੀ ਜੋੜੇ

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਸੋਢੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ
ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਬੀ. ਟੀ. ਸੀ.—ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1970 ਦਾ ਸਿਵਲ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 6

11 ਸਤੰਬਰ 1973

ਇੰਡੀਅਨ ਪੈਨਸ਼ਨ ਐਕਟ (1871 ਦਾ XXIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 4—ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼, ਵਾਲੀਅਮ II—ਰੂਲ SA—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) — ਆਰਟੀਕਲ 19(1) (f)- ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ—ਕੀ 'ਸੰਪੱਤੀ' ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ—ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਜਿਹੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ — ਕੀ ਧਾਰਾ 19(1) (f)—ਨਿਯਮ 6.4—ਕੀ ਰੱਦ ਵੀ ਹੈ।